

Arrest

nr. 301 635 van 15 februari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 1 maart 2023 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 oktober 2023.

Gelet op de beschikking van 23 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat A. MOSKOFIDIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partijen dienen beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 30 januari 2023 waarbij hun verzoeken om internationale bescherming worden onderzocht en behandeld met toepassing van artikel

57/6/1, § 1 en waarbij de verzoeken kennelijk ongegrond worden verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Bij het, ten tijde van de bestreden beslissingen geldende koninklijk besluit van 14 januari 2022, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst. Ook het recentste koninklijk besluit van 7 april 2023 duidt Albanië opnieuw aan als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoekende partijen uit Albanië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoekende partijen toe om duidelijk aan te tonen dat, in hun specifieke situatie, hun land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

In de bestreden beslissingen wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekende partijen echter geen substantiële redenen hebben opgegeven om hun land van herkomst in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als personen die internationale bescherming genieten in aanmerking komen. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoekende partijen niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kunnen worden erkend en dat zij verder niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien worden de beschermingsverzoeken als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Verzoekende partijen vrezen bij een terugkeer naar Albanië geen dak meer boven hun hoofd te hebben. Zij willen in België bovendien werken en hun leven hier opbouwen. Verder verklaren verzoekende partijen dat de kwaliteit van het onderwijs voor hun kinderen in België beter is dan in Albanië. De commissaris-generaal oordeelt in de bestreden beslissingen dat de ruzie tussen verzoeker en zijn familieleden over de familiale woning van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard is, dat het feit dat zij uiteindelijk over onvoldoende financiële middelen beschikten socio-economische motieven betreffen – waarbij kan opgemerkt worden dat verzoekende partijen beschikken over een bereidwillig netwerk – en dat het gegeven dat de kwaliteit van het onderwijs in België beter is dan in Albanië evenmin verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming.

2.1. Uit lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partijen het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoeren die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontcrachten. Het komt aan verzoekende partijen toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij evenwel geheel in gebreke blijven. Verzoekende partijen komen immers niet verder dan het poneren van een vrees, het volharden in eerder afgelegde en louter gemeenrechtelijk, dan wel socio-economisch bevonden motieven, het uiten van blote beweringen en het bekritisieren en minimaliseren van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slagen de pertinente motieven van de bestreden beslissingen te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.

In zoverre verzoekende partijen nog aanvoeren dat zij vrezen opnieuw slachtoffer te worden van bedreigingen, dat zij menen dat verzoekers familieleden er dan niet voor zullen terugdeinzen om fysiek geweld te gebruiken en dat de autoriteiten hen niet voldoende bescherming zullen kunnen of willen geven, beperken zij zich in wezen tot het poneren van blote post-factumverklaringen die zij op geen enkele concrete wijze staven, doch waarmee zij niet vermogen afbreuk te doen aan de pertinente motieven van de bestreden beslissingen. Dit klemt des te meer daar uit hun verklaringen blijkt dat verzoeker enkel verbaal zou zijn bedreigd, dat de laatste voorgehouden bedreiging dateert van twee jaar voor het vertrek van verzoekende partijen uit Albanië en dat verzoeker thans nog contact onderhoudt met, onder meer zijn oom, dewelke verzoeker zou hebben bedreigd volgens verzoekster (administratief dossier, NPO man, p. 3; NPO vrouw, p. 3 en 5). Voorts blijkt nergens uit de verklaringen van verzoekende partijen dat zij zich tot de nationale autoriteiten zouden hebben gericht in het kader van deze familieruzie, laat staan dat de Albanese autoriteiten hen geen hulp kunnen of willen bieden in geval van “toekomstige doodsbedreigingen” omdat zij “weinig of geen vat op individuen [hebben] die de vaste wil hebben om wraakmaatregelen te nemen”.

De Raad wijst er verder op dat verzoekende partijen hun financiële en socio-economische situatie naar voor schuiven als reden voor hun vertrek uit Afghanistan. Vluchtmotieven die van louter socio-economische aard zijn, vallen niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en het Vluchtelingenverdrag. Verder wijst de Raad erop op dat, gelet op een samenlezing van de bewoordingen in richtlijn 2011/95/EU en de rechtspraak van Hof van Justitie, duidelijk blijkt dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Verzoekende partijen tonen in casu niet aan dat hun financiële en socio-economische situatie wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan door het opzettelijk handelen of nalaten van enige actor. Er blijkt niet dat verzoekende partijen persoonlijk worden geïsoleerd of dat zij behoren tot een groep van geïsoleerde personen. Verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat zij bij terugkeer naar Albanië door enige actor op intentionele en gerichte wijze zouden worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zouden kunnen voorzien in hun elementaire levensbehoeften. Bovendien blijkt uit hun verklaringen en de bestreden beslissingen dat verzoekende partijen in Albanië over een bereidwillig netwerk beschikken.

Waar verzoekende partijen opmerken dat een eventuele terugkeer naar Albanië ondenkbaar is omwille van hun kwetsbare psychologische gezondheidstoestand, merkt de Raad op dat zij geen enkel medisch attest bijbrengen waaruit het bestaan van een kwetsbare psychologische gezondheidstoestand in hunner hoofde kan worden afgeleid. Verder duiden zij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van hun verzoeken om internationale bescherming of de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen.

Verder laten verzoekende partijen na om in concreto aan te tonen waar, wanneer of op welke wijze de commissaris-generaal geen, minstens te weinig rekening zou hebben gehouden met “de concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse”.

2.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen de overige motieven van de bestreden beslissingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en die steun vinden in het administratief dossier, volledig ongemoeid laten.

2.3. Uit niets blijkt dat er heden in Albanië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen brengen geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

3. Gelet op wat voorafgaat, lijkt het erop dat verzoekende partijen geen substantiële redenen hebben opgegeven om hun land van herkomst, Albanië, in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komen.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij(en) de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt zij een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 15 december 2023 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1022 staat onder eed en tolkt Albanees – Nederlands.

Waar de voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van hun verzoek om te worden gehoord, volharden verzoekers in hun verzoekschrift en zijn zij het niet eens met de bestreden beslissing en de analyse in de beschikking, die zij erg theoretisch vinden en waarvan zij stellen dat deze onvoldoende rekening houdt met de realiteit. Zij stellen, samen met hun kinderen, hun land van herkomst te hebben moeten verlaten in schrijnende omstandigheden. Omwille van een erfeniskwestie hebben zij hun gezinswoning moeten verlaten, terwijl zij zich in de schulden hadden gestoken om er verbouwwerken in uit te voeren en zij hiervoor nooit zijn vergoed, wat maakt dat zij in hun land van herkomst, mede gelet op het totaal gebrek aan ondersteuning door een netwerk, niet meer konden beschikken over financiële middelen en onderdak. Zij stellen dat deze zeer precaire situatie onvoldoende is onderzocht en menen besluitend dat de combinatie van de erfeniskwestie, het tekort aan bescherming, de toegenomen bedreigingen en hun uitzichtloze financiële situatie minstens de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus rechtvaardigt. Verder bevraagd door de voorzitter, leggen verzoekers nog de nadruk op de alomtegenwoordige corruptie in hun land van herkomst, die het voor hen onmogelijk zal maken om (financieel) herstel te krijgen voor het onrecht dat hen is aangedaan. Zij wijzen ook op hun integratie in België en het gegeven dat zij hier werken en hun kinderen hier naar school gaan, waarvoor zij de Belgische samenleving dankbaar zijn.”

5. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen ter zitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bijbrengen die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 10 oktober 2023.

De verzoekende partijen gaan immers met hun betoog ter zitting niet, laat staan concreet, in op de inhoud van voormelde beschikking, en doen niet de minste poging om hiertegen een concrete, inhoudelijke repliek te formuleren. Zij beperken zich daarentegen tot het herhalen van hun relaas en elementen waarmee reeds terdege rekening werd gehouden en waarover werd geoordeeld in de beschikking en tot het formuleren van algemene en vage opmerkingen en kritiek.

De Raad beklemtoont dat het doel van een vraag tot horen erin bestaat om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke gronden in de beschikking men het niet eens is en waarom. Hiertoe is evenwel vereist dat men concreet aangeeft in welke grond men zich niet kan vinden en om welke reden, hetgeen de verzoekende partijen evenwel nalaten door louter eerder aangehaalde verklaringen en argumenten te herhalen zonder echter een (concreet) antwoord te bieden op hetgeen hierover concreet wordt geoordeeld in de beschikking.

Waar de verzoekende partijen de bestreden beslissingen en de analyse in de beschikking erg theoretisch vinden en menen dat hierin onvoldoende rekening wordt gehouden met de realiteit, wijst de Raad erop dat het aan de verzoekende partijen, afkomstig uit een veilig land van herkomst, in casu Albanië, toekomt om in concreto aan te tonen dat zij bij terugkeer naar hun land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging hebben of een reëel risico lopen op ernstige schade. Zij blijven hiertoe echter in gebreke, zoals eerder al in de beschikking werd vastgesteld. De verzoekende partijen werpen geen ander licht op de gronden in de beschikking die zo doen oordelen, en slagen er niet in een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.

Zij slagen hier evenmin in door op algemene wijze naar de corruptie in hun land van herkomst te verwijzen. Met een dergelijke algemene verwijzing geven de verzoekende partijen geen substantiële redenen op om

hun land van herkomst, Albanië, in hun specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen, te meer nergens uit hun verklaringen blijkt dat zij zich tot de nationale autoriteiten zouden hebben gericht in het kader van deze familieruzie en erfeniskwestie. In zoverre zij verwijzen naar *“toegenomen bedreigingen”* brengen zij hiervan geen begin van bewijs bij, noch geven zij hierover enige toelichting, en kan enkel wordt vastgesteld dat de laatste voorgehouden bedreiging dateert van twee jaar voor hun vertrek en dat verzoeker nog contact onderhoudt met de oom die hen zou hebben bedreigd.

Waar zij verwijzen naar hun financiële en precaire situatie, brengen de verzoekende partijen echter geen concrete elementen bij die afbreuk doen aan de bevinding dat hun financiële problemen in casu niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dat er een gebrek aan netwerk zou zijn, kan niet worden bijgetreden daar uit hun verklaringen en de bestreden beslissingen net blijkt dat de verzoekende partijen in Albanië over een bereidwillig netwerk beschikken. Er liggen geen elementen voor die hierover anders doen denken.

De verzoekende partijen volharden voor het overige in wezen in hun verzoekschrift, zonder dat zij voorts ook maar enigszins concreet ingaan op de inhoud van de beschikking van 10 oktober 2023, wat dan ook niet van aard is de gronden ervan in een ander daglicht te stellen.

De Raad wijst er nog op dat de integratie van de verzoekende partijen in België niet relevant is in het kader van hun verzoek om internationale bescherming, waarbij de vrees voor vervolging in of het risico op ernstige schade bij terugkeer naar het land van herkomst dient te worden onderzocht. Dat zij hier werken en naar school gaan, heeft louter betrekking op hun situatie hier in België, maar heeft geen uitstaans met de beoordeling van hun situatie in het land van herkomst en kan dus ook niet worden weerhouden om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming.

6. Gelet op wat voorafgaat, wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 10 oktober 2023 opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Bijgevolg geven de verzoekende partijen geen substantiële redenen op om hun land van herkomst, Albanië, in hun specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES